

CIEMIĘ (29) *sb n*

-e- (28), -ę- (1).

e jasne.

sg N ciemię (7) [*w tym: -ą* (4)]. ◊ *G* ciemienia (2). ◊ *A* ciemię (11). ◊ *I* ciemieni(e)m (4). ◊ *L* ciemieniu (5).

Sł stp, Cn notuje, Linde XVIII w.

Wierzch, najwyższa część czaszki; głowa; vertex, sinciput, summitas, tiringa BartBydg; bregma Calep; vertex capitis Cn (29) : anym zadal yemv dw ranv yeny krwavey nathciemienyem wglową yego ZapWar 1518 nr 2205; Sinciput, dr. anterior pars capitis, skron, cyemyą BartBydg 144, 159b, 168b [2 r.]; Znamionuie bolenie w ciemieniu głowy FalZioł V 7, I 88b, 93d, 111d, 118d, V 5v (12); RejZwierz 15v; BielKron 63; Oczko 16; Bregma — Cziemię. Calep 138b; LatHar 298; ZbylPrzyg A2.

W przeni (5) : Synowie też Nołowi y Tháchpánchełowi: ciemię [verticem] twoie zetrą. BudBib Ier 2/16, Deut 33/16; KlonŻal B4, D4v; Krotchwile o źiemie/ Gdzie iuż tak słábe cięmie/ Ze podluchny przypadek wieczną ftratą kładzie RybGęśli C4.

a. *Smuga brodawkowata zwykle czerwona umieszczona nad oczyma ptaków (tu cietrzewia) (1) : Zdybie czáfem Cietrzewiá z czerwonym ciemieniem KlonWor 35.*

AL